Ч. 152 (11.405). Львів, середа 11. липня 1928. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 70 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Шляхи німецької політики.

Львів, 10. липня 1928.

Новий німецький державний канцлер, соціяліст Герман Міллер, представив дня 3. ц. м. свій коаліційний уряд парляментові, після чого виголосив обширне експозе. Парлямент після 2-дневної дискусії акцептував майже двома третинами голосів (261 проти 134) програму нового уряду, який може тепер спокійно приступити до наміченої праці.

З якоюж програмою праці виступає новий німецький уряд?

В декларації канцлера Міллера нема нічого такого, що можнаб уважати зовсім новим, несподіваним. Перехід від правого до лівого уряду зазначився дуже мало в конкретних точках декларації, поминувши самозрозуміле тепер закинення реакційного шкільного законопроєкту, проти якого весь час різко виступала не тільки соціялістична, але й значна частина демократичної сторони райхстагу.

Щодо закордонної політики Німеччини, то влада тепер в руках тих груп, які й досі були справжньою опорою політики Штреземана і підтримували його проти поважної частини недавньої правої більшости. Таким чином політична лінія Штреземана незмінена: вона тільки забезпечена нині перед усякими несподіванками, що були можливі в минулому під впливом крайніх націоналістів і їх большовицьких друзів.

Канцлер Міллер заявив у своїй промові, що шляхи німецької закордонної політики означені ясно. А ця політика прямує до своєї мети послідовно, змагаючи до мирного порозуміння й вирікаючись думки про реванж. Виходячи з такого погляду, новий уряд прямуватиме до забезпечення німецькій республиці рівноправного становища між народами і до сконсолідування Европи шляхом щирої співпраці з іншими урядами.

На отсьому шляху німецький уряд змагатиме передовсім до того, щоб західні держави опорожнили якнайскорше полосу Райну. Канцлер підчеркнув з жалем, що окупаційні держави не витягнули досі консеквенції з розвитку політики в останніх роках і тому справа евакуації Надренії не посунулася ні трохи вперед. Правда, вже тільки півтора року ділить німецький нарід від передбаченого в договорах речинця тої евакуації, але колиб полоси Райну не опорожнено скорше, то це означалоб тільки одно, а саме, що колишні противники Німеччини не хотіли використати нагоди і перевести в діло політику порозуміння, про що вони так багато говорять.

Крім того в декларації нового канцлера підкреслена потреба підтримки Союза Народів, домагання остаточного вирішення справи репарацій і необхідність обмеження зброєнь. Німеччина має право домагатися від інших держав обмеження зброєнь тому, бо зі свого боку виповнила в тому напрямі всі свої зобовязання. У справі райхсвери в декларації сказано, що збройна сила німецького народу повинна стояти понад партіями, бути демократичною і вільною від політики та служити тільки одній цілі: закріпленню німецької республики.

В ділянці внутрішньої політики новий уряд змагатиме до скріплення центральної влади і до зведення місцевих соймів і місцевих урядів у поодиноких німецьких краях-державах до ролі органів поширеного льокального самоуправління. Змагання до централізації, що м. ін. має на меті знести останки й пережитки колишніх династичних інтересів, не піде так легко, бо проти нього виступають з усіх сил головно елементи реакційні, що в деяких нім. державах є дуже сильні і готові боронити своїх бастіонів до остатка. В цих заходах уряд Міллера матиме безперечно великі труднощі, але при зручній політиці зможе й тут добитися деяких успіхів.

Отсе головні точки програми нового німецького уряду, програми подуманої на широку мету, обережної і поміркованої, що свідчить у першу чергу про поважне самообмеження і політичний розум побідних соціял-демократів, які взяли на свої плечі львину часть відповідальности за дальшу долю Німеччини.

На економічні теми.

Timeo Danaos. .!

Передовиця в ч. 138 „Діла" „З мертвої точки" мусить викликати у кожного українця, хочби він і не був економістом чи кооперативістом, глибокі рефлексії над питанням, що нашому економічному розиткові в найближчій будуччині загрожує.

Розбивались наші передові економісти за кредитами в польських установах. Добивались ріжними способами. Виходили вони з того слушного заложення, що нам, українцям, як горожанам конституційної держави, що платять податки, такі кредити правно належаться. Вони кермувались тим поглядом, що нас хоронить закон перед усякою небезпекою і нічого нам не зашкодить, як дістанемо в руки кілька міліонів і дамо ті гроші нашим потребуючим кредитів економічним інституціям.

Із тих усіх заходів вийшло таке, що польський банк признав нам... псу муху. Він не лиш застановив кредити для нас, але ще й казав звернути собі те, що дав...

Не диво, що кожному думаючому українцеві перейшло морозом поза спиною... Пропали наші кооперативи! Буде неминучий крах, бо звідкіля взяти гроші на заворот кредитів, як гроші пішли в рух, розплилися по всіх артеріях кооперативного українського організму? А тут передновок, а тут руїна повені, а тут незагоєні воєнні рани... Хоч сядь тай плач...

Та показалося, що небагато того добра набрали — всього пів міліона. А це така сума, що наші кооперативи моглиб їх до тижня сплатити, не наражуючи своєї екзистенції. Славаж Тобі, Господи! За скоро рибалка підхопив вудочку. Гадав, що рибка вже проковтнула принаду.

Колиб рибалка був проворніший, був би на принаду засипав на гачок яких десять міліонів, а тоді.. крах на цілій лінії! Довіра народу до своїх кооператив булоб може й на довгі роки пропало. Інтелігенція скомпромітована в очах народу і т. д. Нашим „приятелям" здавалося, що пів міліона вистане, щоб „хабанське" колло за одним ударом знищити.

Ми повинні дякувати Богу, що так сталося, і що тепер воно сталося, а не аж тоді, як взялиб, примірно, яких пять міліонів. Нам відкрилися очі на ті штучки і затії. Тепер треба берегтись.

Нема іншого виходу, як покищо ратуватися своїм краєвим грошем, а тимчасом нав'язати звязки з Америкою і звідтам добути капітали, хочби прийшлось дати їм запоруку на всіх нерухомостях кооперативних установ у краю, які маємо. Деякі наші грошевиті люди не довіряють своїм фінансовим інституціям, мовляв: прийде щодо чого і моя праця пропаде; кращеб вкласти капітал в таку інституцію, як великі каси ощадности, банки під гарантією міст, краю, держави... А скільки то пропало українського гроша у великих фінансових інституціях, як міські каси ощадности, банки, як „прийшло щось до чогось" і за корону золоту дісталося 75 паперових феників? З того виходить, що всюди однакова небезпека, колиб „прийшло щось до чогось". Годіж страха ради сидіти на грошах, бо й так їх не збережеш, як прийде девалюація. В українських інституціях бодай тим збережене право вкладників, що все перераховується на доляри, ну, а Америка не зараз збанкротує...

Щодо американських капіталів, то це вже не буде дарунок, як той, що наші американці присилають на Рідну Школу і т. і. Цей капітал звернеться з більшим зиском як дають американські банки. З того вийде подвійна користь: раз, що ми станемо на твердих ногах нашими питомими силами. По друге, що ми знатимемо, що колиб упала знову яка непередбачена затія на наші кооперативи, то можемо бути певні того, що американський уряд упімнеться і не дасть пропасти капіталові своїх горожан.

Це вважаю за найважніше з усього.

Д-р Андрій Чайковський.

На розпутті.

(У справі звинення бурси ім. кардинала Сильвестра Сембратовича у Львові.)

У 139 числі з дня 24. червня у статті під заголовком „За національне виховання українського вчителя", вичитали ми подану д. Громадянином **„приємну звістку", що:**

„Головна Управа подбала (!!) про приміщення мужеських учительських семінарійних курсів у власнім будинку (на II поверсі камениці „Рідної Школи" при вул. С. Хшановської ч. 9. у Львові). З огляду на те, що там тепер приміщена ще частина (?) бурси і що в будинку треба перевести відповідні направки й уліпшення (?) виміси відбудуться і т. д."...

Може ця вістка кому й приємна; без сумніву тому, що писав ту статтю. Батькам вихованців бурси вона дуже неприємна. Автор, бачите, дискретно й благоразумно промовчав, що станеться з бурсою. А то й ціла справа представлялась би у іншому світлі.

Ми прочитали й з дива не могли дійти. Якжеж це? У бурсі учительські семінарійні курси, а деж бурса? Одинока Українська національна бурса (ім. кард. Сембратовича) у Львові. Адже поріч неї є ще хіба дві москвофільські і одна духовна.

Затурбовані найбутнім наших дітей, — і долею бурси ім. кард. Сильв. Сембратовича, — деж саме й пора найти їм приміщення на найближчий рік — ми звернулися до Управи бурси й двох її Старшини „Бурсового Кружка", надіючися почути заперечення цеї неймовірної звістки. Бо не вірилося, щоби Головна Управа „Рідної Школи" власним комунікатом не подала до загального відома такого поважного рішення як звинення бурси і вичувалася д. „Громадянином". На жаль, переконалися ми, що Головна Управа „Рідної Школи" справді рішила зредукувати бурсу, щоб у її дотеперішній на II-м поверсі приміститі проблематичної вартости учительські курси.

Отже замісць розбудови національного виховання української молоді через бурси, маємо їх редукцію, а радше — як читається між стрічками згаданої статті — **постепенну ліквідацію бурси** ім. кард. Сильв. Сембратовича.

Це рішення Головної Управи „Рідної Школи" важне не тільки для незасібної молоді, що в бурсі дістає дешеве, по зниженій ціні, а то й дарове приміщення (разом біля 40 прц. вихованків). Адже там виховується сотка української молоді на добрих, гарних і національно свідомих громадян. Сотка вибраної молоді! Для неодного із них рішення Головної Управи кладе край дальшому добуванню освіти. Рішення Головної Управи „Рідної Школи" важне для широких кругів громадянства перш усього з принціпового боку. Воно сягає глибоко в наші починання в освітно-культурній ділянці та пересуджує заздалегідь справу розвитку бурс, що в дотеперішніх планах стояли й на будуче повинні стояти на одному з перших місць. В додатку Головна Управа заініціювавши перед місяцем дискусію в справі доцільности бурс, пішла сама в розріз з громадянською опінією, яка статтями д-ра А. Чайковського і д-ра Застирця заявилася за розбудовою бурс. Ця постанова в справі постепенного зліквідування бурси ім. кард. С. Сембратовича, зберігана чомусь у тайні перед широкими кругами, щоби поставити загал перед доконаним фактом в часі літніх ферій, приневолює нас забрати голос і віддати її доцільність і оправданість прелюдії дискусії, щоби зберігти і „Рідну Школу" і бурсу, а то й учительські семінарійні курси перед неминучою шкодою.

Перше всього пригадаємо недавню історію бурси ім. кард. С. Сембратовича (ліпшеб не тикати цеї справи!). На поклик Головної Управи У. П. Т. зложив увесь край великі жертви на будову бурси, до чого дав почин бл. п. кардинал С. Сембратович своїм легатом.

Громадянство зложило на цю ціль 143.412 к. жертв і взяло 1290 облігацій по 100 зол. себто 129.000 к. (Звіт 1909/10 р.) А що облігацій не сплачено, то значить громадянство зложило, як на нашу економічну спроможність, велику суму кругло 260.000 к (перед війною!) виключно **на бурсу**: у тім містяться чималі суми бл. п. кард. Сембратовича і Товариства допомоги шкільній молоді „Руслан".

Таким чином придбані на будову бурси фонди треба вважати окремою **фундацією** (а то й легатом) призначеною ініціятором думки і жертводавцями зашого громадянства виключно на бурсу. І ніхто не має права призначення цеї фондації змінити! Свідома цього була Головна Управа „Рідної Школи" у 1912/13 шк. р., що продавши наслідком невідповідного господарювання набуту вону великими зусиллями громадянства бурсу, звідомляє (звіт за 1912/13 шк. р. ст. 100 мілорним томом про купно для товариства під бурсу камениці при вул. Хшановської ч. 9. за 112.000 кор. та площі при вул. Саліпецькій за 80.000 кор. Будинок при вул. Хшановської переріблено на бурсу коштом 28.819 к. Значить гроші бурсової фундації звернено на придбання бурси. Остача цих фондів що мав стати занятком фондів на будову дому при вул. Саліпецькій. [illegible] У червні 1913 р. [illegible] „Бурсовий Кружок У. П. Т.", що став вести цю бурсу при вул. Хшановської ім. кард. Сембратовича для [illegible]

та інших шкіл і при вул. Вірменській для філії академічної гімназії.

Тому рішення Головно Управи „Рідної Школи", в додатку проти опінії „Бурсового Кружка" і загалу, є з одного боку неоправдане, а з другого веде до зайвих конфліктів, які краще вминати, бо вони не причиняться до зросту поваги й активности „Рідної Школи". Своєю постановою нарушує Головна Управа основний прінціп, що **фондів зложених громадянством на якусь означену ціль** не вільно на що інше повертати. Це не збільшить довіря і не заохотить нікого жертвувати на якінебудь ціли до рук установи, що не сповнює волі фундаторів і жертводавців та принятих зобовязань. Вже й так пророчисто самі за себе говорять факти, що в краю площі й домівки бурс чи шкіл (навіть самоїж „Рідної Школи") заітабульовані на інші установи н. пр. „Шкільні Помочі", братства, „Народні Доми", то що, а не на кружки „Рідної Школи". Чи при такім відношенні згодиться громадянство піти за недавнім покликом Головної Управи „Рідної Школи" і переінтабулює домівки бурс та шкіл на кружки „Рідної Школи", треба сумніватися. Боїмосьме, що почує колись таку відповідь, як Старшина бурсового кружка: „Ця камениця на нас заінтабульована" і можемо зробимо, що охочемо!

Та є ще другий не менше важний мотив, який велить глибоко призадуматися над тим, чи пора позволяє скасувати бурсу, одиноку українську бурсу у Львові. І останній загальний зїзд „Рідної Школи" і загальні збори кружків у краю й голоси преси, всі однозгідно підчеркнули, що в пору генерального наступу на наше шкільництво, в добу утраквізації, ополячування усіх шкіл і зогляду на зміст і форму навчання й виховання, бурси є одиноким заборолом національного виховання. І з тої точки погляду постанова Головної Управи йде в розріз з постановами Загального Зїзду.

Коли порівнати цьогорічну фреквенцію середніх шкіл у Львові з передвоєнною, а то й перших років після війни, то завважимо дивне явище: не тільки фреквенція меншає, але й гіршає якість молоді. Головною причиною цього є обставина, що довгими роками приходили до середньої школи сільські і то звичайно найспосібніші діти, а тепер подавляюча часть шкільної молоді середніх шкіл (і сем. учит. курсів) у Львові це міський, не завше найліпший елемент. З сіл приходять тепер теж не найспосібніші, але за те діти багатіїв. Адже ж сільській бідноті не прожити при сучасній дорожні у Львові без бурс. І тому то бідна молодь йде у польські бурси, щоби швиденько змінити обряд, або в обі москвофільські, щоби там навчитися зневажливо глядіти на українські змагання. Чи сяк чи так, вони втрачені для української нації! І коли польські чи москвофільські бурси більшають, то „Рідна Школа" знищує свою бурсу. Чи не донільне? У бурсовім будинку при вул. Хшановської ч. 9. міститься найбільше 90 вихованків на І-му і ІІ-му поверсі (в партері є кухні, рефектар, управа). Якби справді семінарійні курси заняли ІІ-ий поверх, осталоб у бурсі місця на І-му поверсі на найбільше 45 учнів. Маленька провінціональна бурса, якої кошти ведення сталиб надто високі!

На тім не кінець. Семинарійним учительським курсам стане тісно на ІІ-му поверсі і до року вони виштовхають бурсу зовсім на вулицю, а молодь в обійми сутерин, москвофільських бурс та польських шкіл.

Скаже хтось: є дім бурси ім. митр. А. Шептицького. Так, але його не швидко й не легко буде можна опорожнити від льокаторів-добродіїв зогляду на льокаторський закон, а врешті ця бурса призначена для молоді філії академічної гімназії. А деж — приходиться спитати — буйні пляни Головної Управи розбудови промисловости й торговлі українського народу шляхом гуртування в бурсах учнів промислових і торговельних шкіл? Чи цю думку вже закинено. Дивне, як часто міняються пляни, хоч ні одного з них не здійснюється? Адже ж бурси мали стати рівноважником винародовлюючим впливам польської школи? І де Головна Управа примістить хочби учнів учительських курсів, якщо не думає обмежитися на міських учнів, емігрантів з усіляких місцевих шкіл? І чи варта звивати бурсу, щоби в учительських семинарійних курсах виховувати діловодчиків сільських кооператив? До цього ліпше, скорше й дешевше підготовить молодь торговельна школа „Просвіти".

Ми не хочемо в цім місці займатися ближче учительськими семинарійними курсами що їх веде Головна Управа великанськими коштами під управою п. А. Крушельницького. Це окрема справа, про яку слід окремо говорити. Та вже ж цікаво булоб, якби й Головна Управа поінформувала загал про фреквенцію, кошти утримання і стан цих курсів. І ми не виступаємо проти них, хоч свідомі що в теперішній добі більше корисні й доцільні і для учнів і для загалу промислові й торговельні школи. Але ця семинарія куди краще розвиваласьб у малім місті на пограниччу Волині й Галичини, де моглаб стати осередком справжнього національного виховання і зближування обох віток української землі під Польщею.

А як Головна Управа „Рідної Школи" бажає форсувати за всяку ціну мужеську учительську семинарію, можна з тим погодитися, але ж не ціною упадку іншої розбудованої і вимагаючої дальшої розбудови установи. Як Гол. Упр. „Р. Шк". уважає цю школу дійсно й конечно потрібною, повинна при допомозі громадянства придбати для неї нове приміщення, а не руйнувати другої безумовно вартнійшої установи.

Отсе булаб розбудова українського приватного шкільництва! А так втратимо і бурсу і семинарії не розбудуємо і засіється зерно недовіря й невдоволення, якого й без того є в нас доволі. Пишемо ці стрічки, хоч як це нам болюче, і апелюємо до Головної Управи „Рідної Школи", щоби перевірила своє становище у порушеній справі і знайшла інший шлях розбудови учительських семинарійних курсів та не нищила бурси ім. С. Сембратовича. Цеї справи не спустимо з нашого ока і як треба буде, то до неї повернемо.

Гурток батьків.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Історичні „скромности".

— Ваша правда — сказав Муссоліні до Кепури. — Коли не можна інакше, треба намагати реклямою.

— Подивляю бистроумність Вашої Екселенції — відповів найліпший (коли вірити його словам!) тенор на світі.

А по хвилі надуми додав:

— Колиб я не був Кепурою, хотів би бути Муссолінім.

Муссоліні і собі розкепурився:

— А я, колиб не був Муссолінім, хотів би бути Кепурою.

Стиснули собі мовчки руки. Замовлені Кепурою цвіти посипались їм до ніг, а спроваджена Муссолінім музика заграла туш на ноту „Краковскі Курер Цодзенни".

Після того Кепура заспівав кілька чисто польських пісень, як: „Вісла, Вісла", „Марушка моя, Марушка" й інші.

Диктатор хвалив, а співак то просто був захоплений собою. Але вкінці Муссоліні почав раз-у-раз поглядати на годинник — і навіть тенор зрозумів, що авдієнцію скінчено.

Попрощалися...

Тільки Кепура вийшов, диктатор схопив за телефон.

— Гальо, Нобіле?!

— Так!

— Бігом сюди!

— Так!

За хвилю вбіг задиханий Нобіле і завмер як польська торговля. Муссоліні кивнув йому привітно чоботом.

— Італія потребує реклями

— А Ваша Могутність?!..

— Я, розуміється, але ще треба. Поїдеш до бігуна.

— Так!

— Видреш славу Амундсенові, а прославиш Італію! — і Муссоліні показав одним оком на себе.

— Прославлю нашу кохану отчину — відповів Нобіле і показав одним оком на Муссолінія, а другим на себе.

Ґеніяльний диктатор мав уже готові пляни.

— Возьмеш якийсь непромокальний бальон, напакуєш прапорами, дві-три парасолі, рукавиці, берлячі і тепле пальто... Думаю вже все?

— Ваша Могутносте, ще би... людей здалося кілька... — прошептав несміло Нобіле.

— Людей?!... Гаразд! Поїде з тобою редактор, маляр і фотограф. Як хочеш возьми й телеграфіста, не зашкодить.

Нобіле бачив, що диктатор має гумор і посунувся ще далі.

— Я маю... ще... одну просьбу.

Муссоліні насупився.

— Ну?!

— Горячих макаронів на дорогу

— За багато жадаєш — згanив диктатор. — Але... нехай буде.

Нобіле аж сяв з радости.

— Коли накажете відїзд?!

— Завтра, найдалі позавтра.

Нобіле виїхав у приписаній речинці. Найбільшу мороку мав з прапорами, бо багато їх було і дуже великі. Але якось помістив те все і полетів на бігун.

Залетів Бог зна куди, впав комінь головою на лід, зломив ногу, але прапори скинув.

А це головне.

Дурниця, що потратив людей, дрібниця що славний Амундсен, лицар Полярної З-

---

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Ґеній неврастенії.

(З нагоди 150-ліття смерти Ж. Ж. Русса.)

1. Життя вітрогона.

150 літ після смерти Жан-Жак Русса шукаємо епітетів, що в силі були би зясувати основну прикмету його індивідуальности, а коли найшли їх, відчуваємо невдоволення з їх штучности. Історія знає більше сфінксів і хамелеонів, а проте мало записала імен, що розбуджували в нашій уяві дивнішу сполуку природности та химерности, приземности та романтичности.

Життя Русса рівне у своїй безпосередности силі його творів. Його твори незрозумілі без його життєпису, а його життєпис це найголовніший сюжет його творів. Уроджений 1712 р. у преспокійнім місті Женеві, син батька з такою систематичною професією як годинникарство, Жан-Жак з ранніх літ веде життя неспокійне та несистематичне. Батько, вдовець від його уродин, не має почуття часу, ні ладу — і проводить уже зі 7-літнім синком ночі над легкими романами. Три роки пізніше втікає і лишає синка на ласку долі, чи пак: свояків, що беруть Жан-Жака у ласки під свою опіку. Вони віддають його на станцію до малого містечка до священика, потім на практику до бюра як писарчука, потім до різьбаря, що бє його. Жан-Жак відчуває вже тоді велику любов до природи і залюбки втікає на поле за місто. Коли одного вечора він спізнюється і не в силі вернутись до хати, бо міські ворота на ніч зачинені, він рішає піти в світ.

Блукаючи з місця на місце, у Савої він находить захист у багатої, екстравагантної філянтропки Варенс, що має хутір в Аннесі. Еротоманка зацікавлена гарним, оригінальним 16-літнім молодцем, навертає його одним махом на католицизм (сама свіжа неофітка) і висилає до монастиря до Торіно. Звідти викидають його скоро. Жан-Жак стає льокаєм в одної графині, пізніше в одного графа. Він не вагається використати на такому становищі потребу своїх змислів і таланту; таким робом користає подвійно: з досвідів панського життя і панської бібліотеки. Але кімнатне життя нудить його. Він находить собі якогось вітрогона і вертається з ним пішки до своєї першої добродійки, пані Варенс. Ця хоче зробити з нього священика, але семинарицькі мури не в силі задержати його довше, ніж графські. Навчившись трохи церковної музики він мандрує аж до Ліону з одним добрягою-піякою. Коли вертається, своєї опікунки пані Варенс не находить, бо змінила місце побуту.

Жан-Жак мандрує далі: до Фрібур, Женеви, Льозанни. У дорозі відвідує свого батька, якого не бачив 9 літ. Стає вчителем музики, дарма, що щойно сам починає її вчитись, а навіть виступає з малим концертом. Його музикальна душа бурлаки жене його з місця на місце і він зазнає солодощів сну під голим небом і гіркоти голоду. Один філянтроп висилає його до Парижа, щоби зробити з нього вчителя; він іде туди пішки, а втомлений невдачами у столиці, вертається до пані Варенс, яка приймає його радо

Три роки ідилічного життя на селі в Шармет (1738—1740) серед книжок є рішаючі для його світогляду. Коли він зриває із своєю меценаткою та женихливою „приятелькою", заловженою по вуха, і виїжджає в Париж, привозить тоді діраву кишеню, одну комедію і... нову систему записування нот, якою здобуває славу та гроші. Їде до Венеції як секретар амбасадора, але хутко вертається без посади і сотика. Він має 30 літ, симпатичний вигляд і стільки інтелігенції, що входить у гурт письменників і фільософів: Дідро, Фонтенеля, Маріво, Кондіяка. Але статті про музику до „Енцикльопедії" Дідро не дають йому стільки, що переписка нот. Йому пропонують посаду скарбника великого майна, але він відмовляється із щирої погорди до рахунків. Одночасно задля недостачі гроша, приневолений подарувати своїх двоє дітей, яких мати є простою, неосвіченою прачкою (і лишиться його жінкою до смерти!) до „Захисту підкидків".

У 1749 Руссо здобуває собі імя нагороджений Академією в Діжоні за конкурсову працю: „Чи розвиток наук і мистецтв причинився до того, що обичаї зіпсувались чи покращали?". Після цього другий успіх поза конкурсом за твір „Розвідка про нерівність". Але Париж мучить його недужі нерви. Він користає знову з опіки одної багатої дами і перевозить свою просту жінку до замку в чудовий парк Шеврет. Після любовних непорозумінь з власницею, переїжджає на іншу гостину, маршалкової Люксембург до Монморенсі. Тут Руссо живе самотником і пише „Нову Гельоїзу", „Соціяльну умову", „Еміля". За бунтарського „Еміля" його арештують, потім переслідують у Голяндії та Швайцарії, так, що він мусить ховатись у Прусії. І звідти, і з Берна, його проганяють. Він приймає запросини англійського фільософа Юма; в графстві Дербі проводить 13 місяців між музикою і квітами.

Та зі зрівноваженим мудрцем Руссо не в силі дійти до ладу. Він має перші приступи переслідчої манії: втікає з Англії до Дофіне, потім до Парижа. Живе в нужді, в страху перед людьми, посеред марев недужої уяви; розкидає по вулиці летючки „до всіх французів, що люблять справедливість", блукає щасний полями серез зелені і списує свою „Сповідь", архитвір щирости та автовівісекції. 2-го липня 1778 р. вмирає в Ерменонвіль, де живе в палаті графа Жірардена; досі невідомо, чи вмер від самогубства, чи від паралічу одної із тих трьох чи чотирьох недуг, які мучили його все життя.

Ось кілька головних сухих фактів із життєпису одного з найбільше невгамовних творців, закоханих у тиші, одного з найбільше змислових сентименталістів, одного з наймогутніших предтеч романтичної лірики. 66 літ життя; з цього перших 37 — блуканина метелика, що від подуву вітру сідає раз на квітці, раз на навозі; 12 літ літературної праці; останніх 16 майже продовження першої доби, з додатком двох книжок. У вислідку: чотири твори, що в чотирьох ріжних напрямках залишили досі незатертий вплив і заважили на всій добі европейської літератури.

рі, загинув у пошукуванні за ним. Головна річ: реклама!..

Цілий світ заговорив про Італію і про Нобіле.

Заки він знайшовся, його жінка, жінки сестра, дочка, теща, тіточний брат другого чоловіка тещі, льокай і мама льокая давали інтерв'ю.

Муссоліні гратулював собі. Затиснувши уста, випнувши наперед бороду і витрішивши очі — відфотографувався і... спокійно заснув.

Але його польський приятель зробив йому нехотячи збитка. Приїхав до Львова на виступи, оголосив себе першим тенором світа і назначив такі ціни на місця, що світ остовпів.

Забули всі про Італію, Нобіле, Муссолінія, а заговорили про Кепуру, який у рекламі перейшов навіть рідних істориків, а може навіть Ідзіковського і Кубалю, що „фурт" летять до Америки.

Не простить йому цього до смерти італійський диктатор. Хоч... хто знає... може й простить!?...

Адже Кепура тенор!

Галактіон Чіпка.

По широкому світі.

Шведська експедиція, що виїхала на поміч Амундсенові, не в силі продертись через крики.

У Софії невідомі вбили болгарського генерала Протогорова.

В Англії знову зростає безробіття. Цього року є на 200.000 більше безробітних, ніж у тому самому часі минулого року.

Комітет забезпеки при Лізі Націй приготовив цілу низку проектів, як мають виглядати противоєнні договори.

Перші грецькі вибори відбудуться 19. серпня.

У будинку національно-ліберального клюбу в Льондоні відкрили міжнародню конференцію лібералів; французькі та німецькі радикали беруть у ній участь

Свято Читалень.

Львівська філія „Просвіти" може бути горда на Свято Читалень, яке влаштувала 8. липня ц. р. на площі Сокола-Батька у Львові. На програму Свята зложились пописи селянських хорів і орхестр, зорганізованих при читальнях львівської філії. Прибуло 15 мішаних хорів, зарангованих із місцевостей на схід і північ від Львова, а це: Винник, Підберезець, Глуховичі, Гаїв, Чижикова, Підборець, Лисиничі, Пикуловичі, Лішок, Гряди, Зашкова, Кукизова, Ціперова, Яричова і Скнилова. Крім того явилось 5 орхестр на дуті інструменти із Малехова, Збоїск, Підборець, Лисиничі і Підберезець. Не місце тут входити в оцінку поодиноких хоральних і інструментальних продукцій. Досить сказати, що читальняні хори виказали значне вишколення, співали зовсім поправно а місцями навіть дуже гарно і збирали від слухачів заслужені оплески. Подобались особливо пісні з репертуару наддніпрянського хору Д. Котка, виконані навіть на його зразок (хори Кукизова-Ціперів, Лисиничі-Підбірці і Гряди-Зашків-Підбірці). На окрему увагу заслугує мужеський хор з Лішок, Підборець, Ременова і Яричова, що в числі 50 осіб відспівав з великим успіхом боєву пісню І. Недільського „Засяло сонце". Не менше ефектовний був виступ комбінованого мішаного хору з 60 осіб, що пописався відспіванням Ярославенка „Ой ідуть тумани". Кульмінаційною точкою була остання продукція: всі хори, злучені під одною дирігентурою в числі поверх 300 осіб відспівали кантату К. Стеценка „Україно, мати". Враження величезне! Ціла сцена, призначена для публики, була заповнена співаками, що перетикані живописними жіночими строями давали чудовий образ і своїм масовим гармонійним звуком потрясали до глибини кожну українську душу.

В такім піднеслім моменті виступив перед хором містоголова „Просвіти" д-р Брик і висловив учасникам продукцій, хорових і інструментальних, признання за їхній великий осяг в культурній праці, подякував всім працівникам, що причинились до надсподівано гарного висліду цього свята і запевнив, що як наше селянство буде дальше так організуватись на культурно-освітньому полі, Україна не вмре ніколи.

З грудей всіх зібраних понісся з могутньою силою національний гимн „Ще не вмерла", після чого від виділу товариства вручено всім дирігентам похвальні грамоти.

На закінчення пішли веселі забави. При звуках орхестр молодіж завела танці і т. п. Зазначити треба, що сільські орхестри виказали також значне вишколення, головно з Підборець і Лисиничі.

Публики явилось поверх тисяч осіб, переважно з міщанських кол. Інтелігенція або розїхалась на вакації, або злегковажила це свято, а велика шкода, бо свята читалень, що зачинаються тепер в цілому краю, є показчиком високого культурного рівня нового українського села і дають початок новому шляхові, яким пробивається відродження українського національного духа.

Політичні вісти.

Листа засуджених у донецькому процесі.

Найвищий трибунал після 52-годинних нарад оголосив присуд у шахтинськім донецькому процесі.

З 53 обвинувачених 11 засуджено на смерть. Їх імена: Горлецький, Бояринов, Крижанов, Юсевич, Будний, Матов, Братановський, Березовський, Бояринов, Кареринов, Шадлун. Для шістьох останніх, з огляду на їх жаль і високі технічні кваліфікації, трибунал рішив просити у Центр.-Вик. Комітету СРСР злагіднення кари. 34 обвинувачених одержали кари від 1—10 літ вязниці, між тими Рабінович 6 літ, Кузьма 3 роки, Скорота, Детир, Сущевський 10 літ, Башкін, Калганов, Колода, Неразов 8 літ вязниці. Чотирьом засудженим відложено кару, між ними німецькому монтерові Бадштіберові на 1 рік. Увільнено 4 обвинувачених: два німці інж. Отто і монтер Маєр.

Протест проти присуду.

Президент німецького парляменту Лебе, бувш. канцлер Вірт, соц. і дем. посли, нач. редактор „Фос. Цтг." Бернгард і голова дем. партії Еркеленц підписали протест проти присуду смерти в донецькому процесі. Підписані взивають уряд СРСР, щоби на засуджених не виконано кари смерти, бо саботаж був лише в уяві большовицьких суддів.

Замах на тюрму в Москві?

„Н. Вр. Журналь" подає чутку, що на вязницю в Лубянці, де сидять засуджені в шахтинському процесі, виконано замах підложеним стрільном. Було вбито багато вбитих. Матеріяльні шкоди величезні. Метою замаху було увільнити засуджених.

ПІЛСУДСЬКИЙ НЕ ЇДЕ ДО РУМУНІЇ.

З добре поінформованих кол зачувати, що марш. Пілсудський не поїде до Румунії. Причиною того недобрі кліматичні умовини в Румунії. Часть відпустки марш. Пілсудський проведе в Сулеївку.

ПОЛЬСЬКА НОТА ДО ЛИТВИ.

Литовському послові в Берліні Сідзікаускасові вручено ноту польського уряду як відповідь на лит. предложення. Нота заявляє, що лит. домагання суперечать ухвалам Ліґи Націй. Вальдемарас своїми предложеннями хоче викликати дискусію в справі польсько-нім. кордону. Польський уряд переходить над цими предложеннями до денного порядку.

ТРОЦЬКИЙ ПРОТИ СТАЛІНА

На предложення вернути до компартії написав Троцький листа політ. товаришам, у якім виступає проти угоди з правлячою більшістю. До партії може вернути лише тоді, коли Сталіна усунено з керівництва в партії.

НОВИНКИ

— **Інтервенція в справі арештованих.** У звязку з масовими арештуваннями української молоді інтервеніювали в суботу дня 7. липня у львівській прокуратурі сенатори **д-р Іван Горбачевський** і д-р **Корнило Трилу** в імени Української Парляментарної Репрезентації, а адвокати д-р Мих. **Волошин** і д-р Лев **Ганкевич** в імени української палестри.

— **Львівська хроніка.** Дві львівські акторки Чайковська та Нечаєва сильно поранені та потовчені у випадку автомобілевім, довіривши керму авта якомусь шоферові-аматорові. — 20-літній Ян Вагнавек пробував стріляти собі в голову, але права рука так йому тремтіла, що він пострілив собі ліву. — Професійний злодій Ян Рудольф дістав 7 міс. вязниці за спробу ограблення бідного кравця, при помочі револьверу. — Переловили ще одну ватагу львівських вломників, що гуляла від кількох місяців по місті під проводом Лейби Спрінґа.

— **З Укр. Наук. Інституту** в Берліні пишуть нам: Дня 11-го н. м. відбудеться в салі університету виклад д-ра З. Кузелі: „Україна в світлі статистики".

— **Особисті вісти.** Дня 4-го н. м. відбулась в залі ягайлонського університету в Кракові промоція на д-ра медицини п. Осипа Гури (родом з Камінки), що брав діяльну участь в організації наших товариств. у Кракові.

— **Різник Новак перед судом.** Вчора зачалася розправа проти різника Новака, обвинуваченого за фабрикування вуджениц із конини, обманства, фальшиві зізнання, мешканеву лихву й ін. Переслухано Новакового спільника д-ра Заблоцького (бувш. капітана інтендантури). Він признався, що підробленою печаткою значив невідповідне мясо, як приняте ветеринарем. Челядник Червінський перед розправою зізнав був, що до ковбас давано лише вепрове і воловe мясо, а для війська робили гірші ковбаси.

— **Катастрофи й нещастя.** Між Дрогобичем і Бориславом авто зударилось із возом: 18-літній Лесів із Борислава вбитий, двох тяжко ранених. — У Закопанім згоріли 4 доми; у Кракові один; біля Люблина в Майдані 250 моргів ліса; у містечку Одживул 298 будинків. — Потонув корабель з Чіле із 150 моряками і стількиж пасажирами. — У Берліні вікисувалась керма в одній заті; 12 пасажирів покалічених. — В англійськім місті Верґем поїзд переїхав троє дітей.

— **Вияснення.** На різні запити подаємо до відома, що наш дописувач із Берліна п. Зенон Пеленський не є тотожним з п. Зиновієм Пеленським редактором „Господарсько-кооперативного часопису" у Львові.

— **Тенор з неабияким апетитом.** Навіть польська преса, що вважає своїм обовязком величати кого могла своїх співучих земляків, рішила одноголосно з нагоди заповідженого виступу Кепури, що... все має свої межі. Вона вибачила би йому на афішах скромну рекляму „найбільший тенор сучасної доби" (де пропущено кінцеві слова „у Львові"), але не може вибачити попросту глумливих цін. Найдешевше місце на „бантах" коштує на оперу „Тоску" 10 зол! За такі гроші Львів міг би відвідати навіть Шаляпіна. Пан Кепура уявляє собі імовірно, що львовяне дістали від несподіваних спок соняшного удару.

— **Ріжні вістки.** 1-го липня виїхало до Европи 16 кораблів з 15.000 американськими туристами. — У Кишеневі вбитий редактор протирадянської газети „Утро" Якубович. — 4-го н. м. упав у Парижі град, якого деякі грудочки доходили до величини голубиних яєць. — У Варшаві хотять вибудувати в найблишому році аж 5 памятників: Словацького, Крашевського, Монюшка, Кілінського і жертв летунства; на всі розписаний конкурс. — Поважно занедужав постійний секретар російської Академії Наук С. Ф. Ольденбурґ. — У Кісзінґен помер старий вільний австр. діяч Макс Куденгофен. — Президент Злуч. Держав Куліж скінчив цими днями 56 літ. — Кайзер Вільгельм шукає оголошенням доброї кухарки. — Англійська академія приготовляє 24-го н. м. вечір з нагоди 80 ліття Бальфура, фільософа та дипльомата. — Бельгія видала нові почтові марки з портретами Стенлі, першого дослідника Конга.

— **Зразковий „батюшка".** Православний священик Петро Огрилко із села Божковиць, хорошівського повіту, вичитує в одній із наших часописів оголошення семинаристки, що шукає посади. Він висилає їй листа, підписавшись і дає адресу своєї парафії. Коли дівчина прослала він, батюшка відбирає її гроші, документи і насилує її. Кілька днів знущається над нею і признається врічно, хто він, і що доньки до науки не має. Погрожує її жорстокою помстою, коли вона виявить його злочин. Дівчина бережена наче у вязниці, втікає в розпуки труїться і пише скаргу до луцької прокуратури. Влада веде слідство в цій справі. Жінка батюшки Огрилка засуджена вже давніше на 4 роки вязниці.

— **Анунціо на індексі.** Папа затвердив рішення, яким перезирна влада проголосила всі твори Анунціо на індексі. Становище Ватикану буде не дуже приємне після такого рішення, зважаючи, що Муссоліні видає офіціяльно збірні твори великого італійського письменника з незвичайною затратою коштів.

— **Винахід проти безсонниці.** На відповідальність паризької преси подаємо таку новинку для недужих на безсонницю: один швайцарський годинникар винайшов апарат, який покладений у ліжко починає грати тоді, коли людина кладеться до ліжка. Згуки музики впливають прегарно на сон нервових. Коли така нервова особа вже засипляє — у цьому тайна винаходу! — апарат перестає грати. Винахідник ні його репортери не кажуть нічого, чи цей сподійний апарат грає теж композиції відповідно до смаку та нервів сновидів: для одного колисанку, для іншого чарльстона.

— **Прогулька на Маківку.** З Т-ва Охорони Воєнних Могил повідомляють нас, що заповіджена в „Ділі" ч. 150 прогулька на могили полеглих У. С. С. на Маківці відбудеться не 22. серпня ц. р. а в неділю 22. липня ц. р.

— **Дня 6. липня 1928 р.** відбулася на львівськім університеті промоція п. Ярослава Тeлішевського на доктора медицини. 51 1—1

В справі „писанки" на „Рідну Школу".

Комунікат.

Взиваємо всі Кружки „Рідної Школи", всі українські Товариства й Організації та поодинокі особи, щоби найдалі до 20. липня 1928 р. переслали цьогорічну „писанку" до каси Головної Управи „Рідної Школи" у Львові, Ринок ч. 10., та рівночасно зіставлення ВП. Жертводавців.

Хто до 20. липня 1928 р. не надішле готівки і зіставлення до Головної Управи „Рідної Школи", той не увійде до загального зіставлення сьогорічної „писанки" на „Рідну Школу", яке по повитім і громадам виготовляє Головна Управа „Рідної Школи". — Головна Управа „Рідної Школи".

Театри.

Міський великий театр:

10-го г. 7.30 веч. „Сільва".

Міський „Театр Новин":

10-го 8.30 веч. „Бернард" ревія паризького театру „Ouí pee Oui".

КІНА.

„Палас": „Дама та чудеса джунглів".

„Америка забавляється".

„Лев": „Мертвий курець".

„Аполльо": „Сходини Сан-Наваріана".

„Фатаморґана": „Королева Мулен-Руж".

„Байка": „Святощі і гріхи Парижа".

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

Дописи.

СКІЛЬЩИНА. (Додатні та відємні сторінки громадянського життя в місті і в повіті.) В Сколім помітний, особливо цього року, живий громадський політичний і організаційно-освітній рух. Місцеві товариства, особливож скільська філія „Просвіти" ужиляють великий засіб енергії на будову Народнього Дому в Сколім. Головою тамошньої філії „Просвіти" і головою комітету будови є дуже рухливий тамошній катехит о. **Притуляк**. Під дім є вже прегарна площа в найкращому місці, а під його будову чимало будівельного матеріялу. Якщо праця біля будови піде так енергійно та витрівало як йшла досі, то треба надіятися, що скоро стане в Сколім велика і міцна фортеця українського громадянського і національно-культурного життя. — Один тільки мінус помітно в житті цього симпатичного українського міста, а саме: у місті є незвичайно рухливий у громадській організаційній праці не тільки міста але й повіту купець Ткачук. Осів він там перед двома роками і відкрив свою крамницю мішаних і кольоніяльних товарів. І хоч він має дуже добрі товари і хоч є одним з найбільше рухливих громадян того повіту на національно-організаційному полі, то українська клієнтеля, на диво, його крамниці не піддержує. Видно волить вона жидів, бо привикла вже від століть до того, щоби вони її не тільки визискували але й ошукували. Цього явища в нинішних часах і при нинішніх обставинах не повинно бути в нашому громадянстві. Колиж воно ще є, то знак, що ми не доросли до економічної самовистарчальности та не зрозуміли ваги економічної еманципації. Покликані до того чинники Скольського та Скільщини повинні над тим призадуматися та недопустити до того, щоби такий рухливий діяч і організатор читалень, Лугів і Соколів був змушений покидати Сколє. На кожньому місці та в кожній ділянці життя треба нам незалежних, а при тім енергійних людей. — В повіті з усіх сіл на перше місце щодо національної свідомости й громадянського вироблення вибивається Синевідсько Вижне. Недавні події в тому селі на тлі господарки наказаного комісара громадським добром нашим читачам відомі з окремих дописів на цю тему. — На тому місці слід зазначити, що доволі рухливий на просвітно-організаційному полі став від року **Гребенів**. Про нього багато писати не приходиться, бо загалови нашої особливо інтелігентної громади це село відоме як літнище. Щороку переповнене воно в літніх місяцях великою скількістю не тільки наших, але й чужих літників. Ці останні намагаються йому надати не тільки зовнішньо але й фактично польський характер. Очевидно, що наша організаційно-громадянська праця всестороннього характеру повинна тій тенденції сильно протиставитися та допильнувати фактично українського характеру цієї місцевости та фактично українського стану посідання в ній. Досі зроблено на тому полі дещо, але не багато. Організація та консолідація місцевих сил відбувається успішно через читальню „Просвіти", що істнує там щойно від року. — Дня 24. червня ц. р. відбулися загальні збори гребенівської читальні, в яких взяла участь переважно молодь. В зборах взяв участь представник філії „Просвіти" зі Скольського о. Притуляк. Головою читальні був досі та став ним на слідуючий рік місцевий священик о. **Стефан Смачило**. Треба надіятись, що під його вмілим та ідейним проводом читальня виважеться як слід зі свого великого завдання в Гребенові. До виділу ввійшли теж рухливі громадяни Гребенова, а саме: Гедза Гр., Голомиха Мих., учит. Шутовський М., Яблович, Шерабура і до контр. комісії Ів. Голомиха, Петро Пороховник і Мих. Гікавий. В Гребенові перебуває тепер наш рухливий посол І. Лішинський, який, маємо надію, зверне увагу і на організацію Гребенова. Гребенівці будують прегарну церкву під проводом о. Смачила. Досі виведена будова на основі плянів інж. Левінського робить якнайкраще враження. — Дня 15. липня відбудеться по полудні на гребенівській громадській площі біля Зелемянки великий фестин на дохід будови церкви в Гребенові. Самозрозуміло, що всі наші літники з цілої Скільщини, а також усе гірська інтелігенція тієї округи і межуючих з нею сусідніх, повинні взяти масову й активну участь у тому фестині. Це повинно статися тимбільше, що того самого дня вечером відбудеться заходом повітового комітету Скільщини у Зелемянці, в салі пенсіонату д-ра Матковського велика забава, з якої дохід призначений на фонд вдів і сиріт по священиках. В ній уже обовязково повинні взяти участь передовсім усі священики з родинами. Комітет надіється, що від усіх оправдано перешкоджених, він всеж таки дістане поважніші датки на названу ціль. Отже бачимо, що у Скільщині рухаються всі шари нашого громадянства. А це треба вважати без сумніву додатнім явищем.

Гребенівець.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі Івана Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10, і. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Оповістки.

Українське Студентство, згуртоване в Т-ві „Українська Студентська Громада в Кракові „протестує отсим проти нечуваного в культурному світі поведення поліції супроти члена Т-ва тов. Руденського Романа, студ. агр., якого дня 13. VI. п. р. арештовано і скованого вивезено з Кракова. — Виділ. 1—1

Товаришів матуристів з 1908 року української гімназії в Тернополі повідомляємо, що заповіджений на день 10. липня ц. р. наш поматуральний зїзд не відбудеся, бо тільки двох Товаришів зголосило свою участь в зїзді. Плянуємо однак устроїти поматуральний зїзд в Тернополі ще цього року дня 8. вересня. Всіх товаришів просимо подати свої адреси і заявитися, чи готові на плянований на день 8. вересня поматуральний зїзд приїхати, на руки Д-ра Романа Слюзара, адвоката в Микулинцях. — о. Микола Бріль, Д-р Роман Слюзар, Роман Цегельський. 4 1—1

Бурса ім. Ів. Франка при коедукаційній гімназії в Яворові прийме 100 хлопців на 1928/29 шкільний рік. Платня І. бурси 50 зол. місячно, ІІ. — 35 зол. (або довіз харчами) Організується теж окремий інститут для дівчат. Зголошуватися до дня 20/8 1928 р. Яворів дня 7. липня 1928 р. — За Виділ Бурси ім. Франка. 49 1—5

Дрібні оголошення

АКЦІЙНА СПІЛКА „Полотно" у Львові, вул. Городецька ч. 95. улаштує безплатні курси для кандидатів, котрі зобовяжуться провадити виміну сирівцю в своїм селі. — Близших пояснень удїлить на жадання дирекція. 53 а) 1—1

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИННИКИ поручає дешево Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. Догідні услівя. 2451 3—?

УКРАЇНСЬКА КРАВЕЦЬКА кооператива в більшім повітовім місті пошукує самостійної кравчині і самостійного кравця до ведення робітні, який виконувавби кравецькі роботи мужеські і жіночі та кушнірство. Рефлектується лише на первоpядні сили. Оферти слати до Адміністрації до дня 17. п. м. під „Кравецька кооператива". 21 4—5

РУТИНОВАНОГО конціпієнта пошукує негайно канцелярія Д-ра Аріл дана, Любачів. 42 1—

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська 5. Купую бриляити, золото, срібло плачу найвищі ціни. 3 9-?

ПОШУКУЮ челядника шевського. Львівська 8, Занарстинів. 59 1-3

ВДОВА по управителю школи літ 35, займеться веденням господарства у безженного священика або вдівця. Зголошення адмін. „Діла" під „Стелля". 48 1-2

ГРЕБЕНІВ. Від 16. липня курс руханки лічничої під фаховою управою. Купелі сонячні воздушні і річні з наукою плавання. Літники віллі „Зеленів" користають з 50% знижки. Зголошення приймає інж. Козаневич, Гребенів. 45 1—4

ЛІЖКО „Патент" з динаповим матерацом складане 30 зол. є ідеалом при браку місця. — Фабрика ліжок Зас, Личаківська 152. 252-6

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Заходом Скільського Комітету допомоги вдовам і сиротам по священиках відбудуться дня 15. липня ц. р. (в неділю) в гарно прибраних салях літникового заведення Д-ра О. Матковського на Зелемянці:

ВЕЛИКІ ВЕЧЕРНИЦІ.

Вступ від особи 2 зол. 50 сот. — Стрій спацеровий. Музика сальонова. — Початок о год. 8-ій вечером. — Тепла кухня і буфет в заряді Літникового Заведення. Чистий дохід призначений на будову Приюту для вдів і сиріт по священиках. За Комітет: М. Левинська, А. Мосорова. 57 1—1

МЕБЛІ НА СПЛАТИ! готівкові ціни також **МЕБЛІ** тапіцеровані власного виробу найдешевше в „ДОРОТЕУМ" Льва Сапіги 34. Тел. 1501. 50 1—1

Технічно-Дентистичне Заведення.

Г. ФЕЛІКС

б. довголітній упр. дент. техніки Д-ра Петра Шадковського. Приймає 9—1 і 4—7 Ринок ч. 37. Тел. 5602. 51 1-1

СТОЛОВЕ НАКРИТТЯ з хінського срібла на білому металі **по фабричних цінах** у **МАНДЛЯ**, Коперника 14. 2601 напроти кіна „Коперник". 7-10

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. ІІ. п.

Скріплювання хитаючихся зубів, пльомбування й виривання зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті після американської системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П.Т. Урядовцям і студентам значна 15 знижка. Полекші в сплатах. 5—5

МАРКИ ДЛЯ СОБАК і всілякі металеві відзнаки виробляє ф-а Андрій **БЕРЛІНСЬКИЙ**, Львів. Робітні: Шевченка 11. Бюро: Словацького 4. 44 1—6

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

2353 **Пересвітлення Рентгеном.** 4—24

ЗАГАЛЬЛІ ЗБОРИ

Акціонарів Акц. Спілки „ПОЛОТНО" у Львові, відбудуться в суботу дня 28. липня 1928 р. о годині 17. в льокалі власнім Спілки при вул. Городецькій ч. 95.

Порядок нарад:

1) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Справоздання Надзірної Ради та предложення білянсу за IV. адміністраційний рік 1927.
3) Справоздання Комісії ревізійної.
4) Затвердження білянсу за 1927 рік.
5) Вибір членів Надзірної Ради.
6) Вибір Ревізійної Комісії.

Акціонарі, котрі бажають взяти участь в Загальних Зборах, повинні найпізнійше на 8 днів перед Загальними Зборами зложити свої акції в касі Спілки.

53 1—1 **НАДЗІРНА РАДА**

Переклад.

Заява. Заявляю — як повновласник Степана Кордуби і його іменем, що моє донесення проти пп. Івана Верблана і Петра Мороза, з дати 18. грудня 1927 р., зроблене до Головної Управи „Рідної Школи" у Львові, полягає на ошибочних премісах і інформаціях, обиджаючий зміст його відкликую в цілости, а висше названих Панів за зроблену їм кривду перепрошую і зобовязуюся заплатити Панам титулом коштів 75 зол. 70 сот. і на „Рідну Школу" на руки одного з Панів квоту 50 зол. до 14 днів. — Тернопіль, дня 20. червня 1928 року. — Д-р Юл. Парнас вр. 46 1—1

Т-во „Молода Громада" в Тернополі

ОГОЛОШЕННЯ.

Повідомляється Вп. Членів Товариства „Молода Громада", що дня 22. липня ц. р. (в неділю) в саді Т-ва Українська Бесіда" (вул. Міцкевича ч. 3) відбудуться

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

з таким порядком дня:

1) Відкриття Загальних Зборів.
2) Відчитання протоколу послідних Загальних Зборів.
3) Звіт з діяльности Товариства.
4) Дискусія над звітом.
5) Уділення абсолюторії уступаючій Раді.
6) Вибір нової управи Т-ва.
7) Внески і зап-ти.

Тернопіль, дня 7. липня 1928 р.

За Раду Товариства:
Д-р Гірняк вр. голова. Сас Тадей вр. секретар. 56 1—1

ТІЛЬКИ НА ЗЛІ ДОРОГИ

САМОХОДИ „PRAGA"

4-особові з 4-дверми і 2 запасов. колами. Інсталяція Bosch. криті шкірою, емальовані Ducco. Зужиття бензини 7 літрів на 100 кільом.

Представництво: ЛЬВІВ, вул. ЯБЛОНСЬКА ч. 7 ТЕЛ. 305.

Негайна достава. 27 2—4

УЧЕНИЦЯ з укінченою VII. гімн. класою рутинована інструкторка, з браку матеріяльних засобів пошукує лекції на час ферій або цілий рік. О П. з чемною Ярослава Колості Перемишль, вул. св. Йосифа 16. 41 1-1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.